

L'estètica del canvi de presidència a Washington

Obama: el despertar del somni

Avui, com cada any, és dia festiu als Estats Units en homenatge a Martin Luther King

ANTONI Gutierrez-Rubí

a presa de possessió de **Barack Obama**, el 20 de gener del 2009, es produirà just l'endemà que se celebri el Dia de Martin Luther King. Pocs dies després del seu assassinat, el 1968, el congressista **John Conyers** (demòcrata per Michigan) va ser el primer de presentar una proposta de llei per portar a terme aquesta commemoració. La iniciativa va ser desestimada durant 15 anys a l'inici del període de sessions, i va generar intensos debats. Finalment, una campanya amb més de sis milions de firmes i les marxades pels drets civils del 1982, van aconseguir l'aprovació de la legislació per part del Congrés el 1983, quan era president **Ronald Reagan**. Es va determinar aleshores celebrar el Dia de Martin Luther King (MLK) el tercer dilluns del mes de gener, molt a prop del seu aniversari (15 de gener) i prou allunyat de les festes de Cap d'Any.

Gairebé mig segle després de l'històric «Jo tinc un somni [...] un dia, qualsevol negre d'aquest país, qualsevol home de color a tot el món serà jutjat pel seu valor personal abans que pel color de la seva pell», el somni es converteix en realitat. La història s'alia amb la casualitat i **Obama** es converteix en el 44è President electe dels Estats Units l'endemà de commemorar el Dia de MLK que, el 1963, commemorava més de 250.000 persones, en la llarga marxa sobre Washington i, un any després, rebia el premi Nobel de la pau.

EL MÓN espera un nou dia. Però, als Estats Units, la foscor és una realitat per a sis de cada deu

persones negres que ingressaran a la presó abans de complir els 30 anys. El somni de **Martin Luther King** encara és un malson per a la majoria dels afroamericans atrapats per la misèria econòmica, la marginalitat urbana i el trastorn alimentari que provoca obesitat extrema amb els consegüents problemes sanitaris. Quan les agües del Katrina van disminuir, la ciutat de Nova Orleans va deixar a la vista les enormes desigualtats socials que el nou president haurà d'atendre.

Obama segueix els passos de MLK i alimenta el seu simbolisme. El seu deus a fi a ment d'unir «blancs, negres, llatins i asiàtics, de tots els credos i religions», perquè «el canvi està arribant», s'ha verbalitzat amb veu ferma, seductora i serena des que es va proclamar candidat oficial demòcrata a la Casa Blanca, en un acte davant 75.000 persones a Denver. Aquell dia hi van ser presents –també dos fills de MLK, coincidint amb el 45è aniversari del famós discurs que fa fer el seu pare als esglaons del monument a **Lincoln** a Washington DC.

King defensava llavors la no-violència per aconseguir la justícia i la igualtat. **Obama** ara haurà d'utilitzar, segurament, un nou concepte de força per defensar la pau i la seguretat. En la *Carta oberta a Malia i Sasha* (les seves filles), publicada diu-

LEONARD BEARD

A Nova Orleans, el 'Katrina' va deixar a la vista les enormes desigualtats socials que el nou president haurà d'atendre

menge a la revista *Parade*, el futur president es compromet, com a pare, a garantir que EUA només anirà a la guerra «per una bona raó, farem els possibles per resoldre les nostres diferències de manera pacífica i farem tots els possibles per salvaguardar les nostres homes i dones en el servei militar». Les seves conviccions morals i polítiques es posaran a prova.

Charlotte Higgins, en un recent i interessant article per al diari *The Guardian*, parlava de **Barack Obama** com *El nou Ciceró* en referència a la influència de l'oratoriana romana en els seus discursos. No és la primera vegada que els textos d'**Obama** són alabats i referenciats com a peces d'una nova retòrica democràtica, que apel·la als sentiments de frater-

nitat, a la unitat social i nacional i que situa el desafiament ètic i moral com la clau de la regeneració d'una altra política.

Dimarts que ve, les paraules ocuparan tot el protagonisme en la presa de possessió. En forma de pregària, de la mà del religiós **Rick Warren**, opositor a l'avortament i al matrimoni entre homosexuals, de qui **Obama** va manifestar que, si bé no està d'acord amb les seves opinions en relació amb aquests temes, la seva presència contribuiria a reflectir la diversitat de l'opinió nord-americana. I en forma de cançons i música, a càrrec d'artistes diversos com **Aretha Franklin**, **Elvis Costello**, **Sting** o **Beyoncé Knowles**, parella de **Jay-Z**, que va rapejar durant la campanya una lletra que situava **Obama** com l'última baula en la lluita pels drets civils: «**Rosa Parks** va seure en un autobús a fi que **Martin Luther King** pogués caminar. **Martin Luther King** va caminar i caminar perquè, un dia, **Obama** pogués córrer i, ara, **Obama** correrà perquè puguem volar».

PREGÀRIES, cançons, promeses sobre la Bíblia i, és clar, un nou discurs de **Barack Obama**, que ha arribat al cor dels nord-americans proposant-los una esperança. **Obama** ha estat el candidat de les paraules, i ara haurà de mostrar la seva capacitat com a president en base a les seves idees i les seves solucions. Durant les eleccions primàries va ser atacat per la seva llavors contrincant, **Hillary Clinton**, que va dir d'ell: «El meu oponent pronuncia molts discursos, alguns, bonics discursos, però els discursos no donen menjar, ni omplen el dipòsit de gasolina, ni paguen les medecines». És cert, però en el seu cas l'han portat fins aquí. I ara és temps de convertir l'esperança en canvis. I les paraules, en fets. ■

Assessor de comunicació.

La roda

ANTONI Serra Ramoneda

Reapareix l'etern dubte

Amb seguretat, Zeus no va existir. Una afirmació tan contundent no provocaria cap enrenou, ni tan sols entre els lectors més fervorosos d'**Homer**. Ningú estaria disposat a pagar ni un centau per fer-la figurar en llocs públics i no escandalitzaria ningú, excepte als estetes del paisatge, que pogués llegir-se en un cartell immens plantat al cim del Mont Olimp. En canvi, ha aixecat entre nosaltres un considerable enrenou un anunci que, en una interpretació literal, no fa més que expressar els dubtes que sempre han assaltat fins i tot els que, amb ments lúcides, compleixen religiosament, i mai més ben dit, els preceptes eclesiàstics. **Unamuno**, persona que sempre es va manifestar creient, es va dedicar a fugitar els fanàtics amb la fe del carboner, impermeables a qualsevol qüestionament de les seves creences.

«Per què, llavors, tanta agitació? Tant guèlfes com gibel·lins, els que aplaudeixen i els que s'escandalitzen davant l'anunci als nostres autobusos, estan convençuts que l'adverbi *probablement* que

Molts teòlegs han buscat proves objectives de l'existència de Déu

l'encapçala ha estat una imposició de les normes deontològiques publicitàries, en contra de la intenció dels anunciants, que haurien desitjat una afirmació més contundent, que és la que subliminalment els uns i els altres llegeixen. En efecte, la normativa prohibeix que en els anuncis s'assegurin fets i propietats dels quals no es pugui demostrar objectivament la veracitat. D'aquí ve que, per evitar-se plets amb els competidors, les marques comercials diguin que «X és, en opinió de molts, el millor conyac del món» quan a l'empresa productora li hauria agradat ser gens dubitatiu. Molts teòlegs preclars, **Tomàs d'Aquino** entre ells, han dedicat esforços ingents a la recerca de proves objectives de l'existència de Déu. Inútilment. La fe és un sentiment personal, enormement respectable, que no neix ni de la lògica aristotèlica ni d'un raonament cartesí. No imitemem aquell consistori de temps republicans que va decidir resoldre mitjançant una votació entre els regidors el perenne enigma de l'existència d'un Ésser Suprem. ■

Animus iocandi

Ferreres